

moeder en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Mia van Uden (68) is moeder van Erna (36), Dirk (40), Marc (41) en Marie-Antoinette (42) en heeft vijf kleinkinderen

“Ik heb altijd veel tijd voor de kinderen genomen. Het huis vond ik helemaal niet zo belangrijk; ik waste en poetste wel als ze ‘s avonds in bed lagen. De oudste drie gingen al naar school toen Erna werd geboren, ze was een echt nakomertje. Ik vond het een heerlijke ervaring overdag tijd te hebben voor één kind. Erna was ook echt een cadeautje. Ze was gezellig en vrolijk, een optimistisch meisje dat altijd voor verrassingen zorgde. In positieve zin. En zo is ze nog steeds. Ze ziet het aan me als ik me niet lekker voel en zal er alles aan doen om dat te veranderen. Ik moet ook niet zeggen wat ik leuk vind om te hebben, zoals kaartjes voor een theatervoorstelling. Want die koopt ze meteen voor me. Die eigenschappen, dat vrolijke en zorgzame, heeft ze van mij. Ik realiseerde me dat pas toen mensen zeiden dat ze zo op mij lijkt. Ik sta graag voor anderen klaar, maar daar sta ik zelf nooit zo bij stil. Dat doe ik gewoon.

Een echte puber is Erna nooit geweest. Ze had veel vriendinnen, maar hield niet van uitgaan. Ze was graag thuis, deed liever wat met mij. Ook toen ze een vriend kreeg, bleven we er samen op uitgaan. De dag dat ze het uitmaakte met haar vriend, kwam ze thuis en zei: ‘Ik moet je wat vertellen, ga even zitten.’ Ik wist dat ze niet gelukkig was met hem, omdat ze vaak naar mij kwam en met mij leuke dingen deed, nooit met hem. Dat ze een voorkeur voor vrouwen had, kon ik niet vermoeden. Ze had het altijd over leuke knullen die ze zag.

Ik was niet teleurgesteld. Ik dacht: ‘Ik zie het niet bij jou dat je lesbisch bent, maar ik vind het prima. Als je maar gelukkig bent.’ En dat heeft Erna meer dan waargemaakt. Anderen kunnen er een voorbeeld aan nemen hoe zij en haar vrouw Florine met elkaar omgaan. Ze gunnen elkaar de vrijheid op een goede, volwassen manier.

Lees verder op pagina 30>

‘Ik zei tegen mijn vriendin: als je met mij trouwt, trouw je met mijn moeder’

Erna van Uden (36) is moeder van Anne-Fleur (3) en Daniël (5)

‘Ik heb een makkelijke jeugd gehad. Ik was de jongste van vier kinderen en de anderen hadden de weg voor me vrijgemaakt. Voor mij was mijn moeder helemaal niet streng. Als ik zei dat ik me niet lekker voelde, dan meldde ze me ziek en gingen we winkelen in Utrecht.

Ze zegt wel eens dat ik op de Mavo altijd heb gefeest. En dat was ook wel zo, hoewel ik wel hard heb gewerkt om mijn diploma te halen. Aan de andere kant, als ik uitging, dan was ik meestal weer om elf uur terug om thuis nog een potje te kaarten met mijn moeder.

Ik ben best wel een moederskindje. Toen ik met Florine trouwde zei ik: ‘Als je met mij trouwt, dan trouw je met mijn moeder.’ Onze band is enorm hecht. We kunnen alles tegen elkaar zeggen en staan altijd voor elkaar klaar. Elke dag hebben we wel even contact.

Terugkijkend wist ik al jong dat ik op vrouwen viel. Vanaf mijn twaalfde ging ik met mijn moeder wel eens naar de sauna en dan zei ze voor de grap: ‘We gaan weer leuke jongens kijken.’ Maar ik keek naar vrouwen. Daar deed ik niets mee, ik werd ook niet echt verliefd. Ik heb lang met een jongen samengewoond, maar er ontbrak iets. Mijn moeder vroeg soms wel of het goed ging tussen ons. Dan zei ik altijd ja, en dacht ondertussen: ‘Vraag maar niet verder.’ Toch dacht ik dat ik met hem gelukkig was. Tot ik verliefd werd op Florine. Ik was voor het eerst verliefd. Dat vlinderen, gelukkig zijn: toen pas wist ik wat het was. Een jaar ben ik ziek geweest van verdriet. Ik durfde er niet voor uit te komen. Mijn spieren, mijn lijf: alles deed zeer. Ik werkte wel. Maar als ik ’s avonds thuiskwam, kroop ik van ellende mijn bed in. Op het moment dat ik besloot om het uit te maken met mijn vriend, waren mijn klachten verdwenen. Ik vond het voor mijn vriend, maar ook voor mijn ouders vervelend. Ik dacht: ‘Hun hele wereld stort in als ik het vertel.’ Mijn vader zei dat hij het een plaatsje moest gaan geven en mijn moeder zei dat ze altijd al had gezien dat ik niet gelukkig was. ‘Maar ik ben verliefd op een vrouw’, zei ik. Waarop zij zei: ‘Gelukkig maar. Maak het maar snel uit met die jongen.’ Ik heb het idee dat onze band sindsdien hechter is geworden, en dat hij nog sterker is geworden sinds ik moeder ben. Ik heb altijd moeder willen worden.

Lees verder op pagina 30>

‘Ik vind het prima dat ze lesbisch is. Als ze maar gelukkig is’

Mia >

Onze band is veranderd sinds ze met een vrouw is. De leuke dingen die wij samen deden, doet ze voortaan met Florine. Vooral toen ze nog geen kinderen hadden, deden ze alles samen. Ik zei daar niets van, omdat ik zag dat ze gelukkig was. Daar kan, mag en wil ik niet tussenkomen.

Florine en Erna wilden graag kinderen. Erna zou zwanger worden en was een jaar onder behandeling bij een vruchtbaarheidskliniek in Leiden. Ik ben één keer met haar mee geweest, omdat Florine vanwege haar werk niet mee kon. Dat bezoek heeft veel indruk op me gemaakt. Op de begane grond was een abortuskliniek. Terwijl boven vrouwen kwamen die graag zwanger wilden worden. De behandelingen mislukten en Erna was daar nuchter onder. Ze wilde graag moeder worden, maar concludeerde dat het haar blijkbaar niet was gegund. Ik geloofde daar niets van. Ze is een geboren moeder. Dat blijkt nu ook wel. Ze neemt de tijd voor haar kinderen en doet allerlei creatieve dingen met ze. Florine heeft een heel mannelijke moederrol, timmert met gemak een bed in elkaar.

Daniël en Anne-Fleur hebben twee vaders, twee homo's uit Amsterdam. Daar moest ik wel over nadenken, hoor, dat Erna een kind kreeg van iemand die ze nauwelijks kende. Ik had zoiets nog nooit meegemaakt. Ik maak me nu allang geen zorgen meer. De vaders zien de kinderen regelmatig, maar Erna en Florine voeden ze op. Voor de kinderen is het de normaalste zaak van de wereld. Ze zijn zich er nog niet van bewust dat hun situatie anders is. 'Mijn papa's wonen in Amsterdam', zegt Daniël wel eens. Ik ben benieuwd wanneer hij zich gaat afvragen waarom dat zo is."

Erna >

De kinderen van mijn zus voelden al als eigen. Ik heb eerst behandelingen in een vruchtbaarheidskliniek ondergaan om zwanger te worden. Dat was een lijdensweg. Het was allemaal erg onpersoonlijk. Er was weinig begeleiding. Ik had ook de indruk dat het daar met abortussen sneller liep, dat was geen fijn idee. Hoe onprettig het ook allemaal was, ik bleef er redelijk nuchter onder. Lukte het niet, dan vonden Florine en ik wel een andere weg om gelukkig te worden. Zo steek ik nou eenmaal in elkaar, ik maak geen problemen en sta positief in het leven.

Achteraf denk ik dat het daar niet voor niets is misgegaan. Daniël en Anne-Fleur hebben nu twee vaders, die erg betrokken zijn. We hebben ze leren kennen via een advertentie in een tijdschrift, waarin ze twee vrouwen met 'ook een kinderwens' zochten. Dat woordje 'ook' deed 't hem. Zij wilden ook een rol hebben in het leven van de kinderen. Florine en ik voeden de kinderen op, de vaders zijn geen voorgd, maar de kinderen zeggen wel papa. 'Wat bof ik toch met twee moeders en twee vaders', zegt Daniël wel eens. Ik hoop dat hij dat nog zegt als hij ouder is, maar kan me niet voorstellen dat het niet zo zal zijn. De kinderen met wie hij nu opgroeit weten in ieder geval ook niet beter. Ik wil hem en Anne-Fleur in ieder geval meegeven om net als ik van hun jeugd te genieten. Daarom ben ik bewust een makkelijke moeder. Ik maak me niet druk als Daniël zijn bord niet leeg eet. Als hij twaalf is, eet hij echt wel beter."

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschrifttook.nl.